

JACKSON, MISSISSIPPI
(1524 de kilometri de mers)

Capitolul 2

Inconfortabila apropiere a străinilor

1 septembrie – după-amiază

Dragă Isabel,

Ca membru al familiei, ai dreptul să știi ce se petrece. Tata este de acord, dar spune că ar trebui să evit „subiectele grave, aducătoare de disperare“. Când l-am întrebat cum propune el să fac asta, ținând cont că familia noastră este predispusă la o disperare fundamentală, a dat ochii peste cap și și-a umflat nările, cum face el. Chestia este că sunt incapabilă să înfloresc lucrurile, așa că iată. Adevărul gol-goluț, în stil Mim. Plin până la refuz de „subiecte grave, aducătoare de disperare“.

Acum mai bine de o lună m-am mutat de pe pășunile verzi din Ashland, Ohio în pustietatea secetoasă din Jackson, Mississippi, împreună cu tata și cu Kathy. Între timp, se poate să fi intrat în niște belele la noua mea școală. Nicio belea cu B mare, înțelegi tu, dar asta reprezintă o distincție prea subtilă pentru adulți, atunci când sunt hotărâți să distrugă tinerețea unui copil. Noul meu director este un astfel de om. A convocat pentru azi dimineață la ora zece o ședință al cărei singur punct de pe ordinea de zi urma să fie comportamentul urât al lui Mim Malone. Kathy

a făcut schimb de tură la Denny's¹ ca să poată participa împreună cu tata în calitate de reprezentant parental. Eram la ora de algebră, îl urmăream pe domnul Harrow dezvoltând o poveste de iubire cu polinoamele lui, când numele meu a început să răsună pe holurile de culoarea coralului.

„Mim Malone este rugată să se prezinte la birul directorului Schwartz. Mim Malone, la biroul directorului.”

(Nu-i nevoie să-ți spun că n-am *vrut* să mă duc, dar difuzorul dispune și elevul se supune, așa au mers lucrurile dintotdeauna.)

Anticamera de la intrarea în biroul directorului era umedă și decorată sufocant în nuanțe de ruginiu și alte marouri. Peste tot domneau afișe inspiraționale: îndemnuri formate dintr-un cuvânt sau vulturi planând deasupra unor munți albaștri majestuoși.

Mi-a venit să vomit, am înghițit la loc.

— Poți să intri dincolo, a zis secretara fără să ridice privirea. Te așteaptă.

În spatele biroului secretarei, ușa grea de stejar a directorului Schwartz era crăpată de două degete. Apropiindu-mă de ea, am auzit de cealaltă parte voci grave.

— Cum spuneți că o cheamă pe mama fetei? a întrebat directorul Schwartz, cu glasul înfundat de mustața lucioasă șaptezecistă, o rămășiță a zilelor lui de glorie, fără în-doială.

— Eve, a zis tata.

Schwartz:

— Exact, exact. Ce păcat! Sper că Mim îți este recunosătoare pentru implicarea ta, Kathy. Cerul mi-e martor că are mare nevoie de o figură maternă în perioada asta.

Kathy:

¹ Lanț de restaurante populare din SUA, deschise non-stop.

— Cu toții vrem ca Eve să se facă bine, să știți. Și o să se facă. O să învingă boala. Eve este o luptătoare.

De cealaltă parte a ușii, eu am înlemnit – și pe dinăuntru, și pe dinafară. *Boală?*

Schwartz (oftează):

—Mim știe?

Tata (altfel de oftat):

— Nu. Nu ni s-a părut momentul potrivit. Școală nouă, prieteni noi, o mulțime de... evenimente noi, după cum vedeți.

Schwartz (chicotește):

— Absolut. Ei, sper că lucrurile o să se rezolve pentru Eve la... unde ați spus că este?

Tata:

— Cleveland. Vă mulțumim. Și noi sperăm la mai bine.

(Toate personajele grandioase, Iz, fie ele în cărți sau pe ecran, sunt multidimensionale. Cele pozitive nu sunt mereu pozitive, cele negative nu sunt mereu negative și orice personaj în totalitate bun sau în totalitate rău pur și simplu n-ar trebui să existe. Ține minte asta când îți voi povesti comediile care urmează: deși nu sunt o ticăloasă, nu sunt imună la ticăloșie.)

Eroina Noastră se întoarce de lângă ușa de stejar, iese calmă din birou, din școală, din curtea școlii. Pășește uluită, încercând să pună lucrurile cap la cap. De pe terenul de fotbal fac caterincă de ea niște capete pătrate de atleti, dar ea nu-i aude. Pantofii ei de nădejde cumpărați de la un magazin cu lucruri donate o poartă pe trotuarul crăpat, în timp ce se gândește la cele trei săptămâni fără scrisori și fără telefoane de la mama ei. Eroina Noastră o ia prin spate pe la Taco Hole, pe scurtătură, ignorând mirosul puternic. Pășește pe străzile pustii ale noului ei cartier, ocolește stejarul înalt până la cer și se oprește o clipă în

umbra noii sale locuințe. Se uită în cutia poștală – goală. Ca de obicei. Scoate telefonul și formează numărul mamei pentru a suta oară, aude a suta oară aceeași doamnă-robot, se simte descurajată pentru a suta oară.

Ne pare rău, acest număr a fost deconectat.

Închide telefonul și se uită în sus la noua ei casă, o casă cumpărată datorită prețului ei mic, mic de tot, cel mai mic cu putință. „Sticlă și beton și piatră“, murmură ea refrenul unuia dintre cântecele care-i plac cel mai mult. Zâmbește, își prinde părul la spate într-o coadă de cal și termină ver-surile: „Doar o casă, cămin niciodată.“

Dând buzna pe ușa de la intrare, Eroina Noastră urcă treptele câte trei odată. Ignoră mirosul de casă nouă – o combinație de dezinfectant, taco și împotrivire încăpățânată – și dă fuga în camera ei. Aici, își umple credinciosul rucsac JanSport cu lucruri de stat peste noapte, o sticlă de apă, articole de toaletă, haine de schimb, medicamente, vopsea de război, demachiant, o pungă de chipsuri. Intră iute în dormitorul tatălui și al mamei vitrege și îngenunchează în fața comodei feminine. Eroina Noastră se întinde peste teancul de dresuri și de lenjerie împăturite cu grijă din sertarul de jos și scoate o cană de cafea cu eticheta HILLS BROS. ORIGINAL BLEND. Deschide capacul, trage afară un sul gros de bani și numără bancnote de douăzeci până ajunge la opt sute optzeci de dolari. (Maștera cea rea a supraestimat secretul acestei ascunzătorii, pentru că Eroina Noastră vede *tot*.)

Adăugând cutia cu bancnote lucrurilor din rucsac, iese în fugă din casa-dar-nu-și-căminul-ei, aleargă aproape un kilometru până la stația de autobuz și ia o cursă orășenească până la autogara din Jackson. Își cunoaște deja destinația de ceva vreme: Cleveland, Ohio, 1524 de kilometri

distanță. Până azi, însă, n-a fost sigură cum și când va pleca.

Cum: cu autobuzul. Când: imediat, cu toată viteza, cât ai clipi.

Gata tabloul.

Dar tu ești o adevărată Malone și prin urmare asta nu-ți va fi de ajuns. Ai nevoie de mai mult decât unde, când și cum – vei vrea să știi de ce. Te vei gândi *De ce Eroina Noastră nu face pur și simplu... (adaugă aici o soluție genială)?* Adevărul este că motivele sunt greu de explicat. Mă sprijin pe o grămadă de motive și știu prea puțin cum am ajuns aici.

Poată că exact asta va fi ceea ce ai în față, Iz: Cartea Motivelor mele. Voi expune de ce-urile din spatele ce-urilor și vei vedea tu însăși cum s-au adunat Motivele. Consideră mica discuție clandestină dintre tata, Kathy și Schwartz drept Motivul #1. Până la Cleveland e drum lung, mă voi strădui să le etalez și pe celelalte, dar deocamdată află un lucru: poate că Motivele mele sunt greu de înțeles, dar obiectivele mele sunt foarte simple.

Să ajung la Cleveland, să ajung la mama.

Mă înclin în fața mea.

Îmi accept misiunea.

Închei și semnez,
Mary Iris Malone, a mai a
dracu' salvatoare de mamă

Contează prea puțin că redesenez conturul omulețului din linii de pe coperta acestui jurnal. Omuleții din linii arată veșnic anemici.

Îmi dau coada peste umăr, îmi lipesc fruntea de fereastră și mă minunez de lumea de-afară. Înainte să apară în peisaj diabolicul Mississippi, minunările mele erau magnifice și fără egal. De la o vreme au devenit nu știu cum... oarecare. Tragic de mediocre. Ca să pună capac la toate, un potop de proporții biblice pedepsește pământul chiar în clipa asta, iar eu nu mă pot împiedica să mă gândesc că exact asta merită. Îndes jurnalul în rucsac și iau flaconul de Abilify¹. Scoți, înghiți, repeți zilnic: devine un obicei, iar obiceiul este sfânt, așa zice tata. Înghit pastila, apoi îndes nervoasă flaconul la loc în sac. Și asta face parte din obișnuință. Așa zic eu.

— Ce naiba cauți aici, don'șoară?

Văd întâi ciuful, un smoc înalt de păr deasupra primelor două scaune din față. E ud learcă și înclinat ca Turnul din Pisa. Posesorul lui – un angajat al companiei de autobuze Greyhound pe nume Carl, după ecusonul ud de la rever – este uriaș. Ba se mai și clatină. Țintuindu-mă în continuare din priviri, scoate ca prin minune un burrito, îl despachetează, mușcă din el.

Enchanté, Carl.

— Ăsta-i autobuzul pentru Cleveland, nu? îl întreb scormonind în rucsac. Am bilet.

— Don'șoară, zice el cu gura plină, din partea mea, po' să ai și biletul de aur din ciocolata cu surprize. Încă n-am început îmbarcarea.

În mintea mea, o mulțime de Mim minuscule trag cu săgeți aprinse în Carl, doborându-i ciuful la pământ într-o pălălaie de flăcări. Înainte ca vreuna dintre aceste Mim metafizice să mă bage în belea, îmi răsună în urechi vocea mamei, repetând refrenul copilăriei mele: „Omoară-l cu

¹ Medicament antipsihotic folosit în tratamentul schizofreniei și al tulburării bipolare la adulți și la adolescenți.

amabilitatea, Mary. Desființează-l cu ea. “Adopt un zâmbet de fetișcană și accentul britanic al mamei.

— Să fiu a naibii, frumoasă uniformă ai, meștere! Îți pune în evidență pectoralii.

Ciuful Înclinat mestecă liniștit din burrito, se întoarce, îmi face semn spre ușa deschisă. Îmi arunc rucsacul pe un umăr și mă strecor pe culoarul dintre scaune.

— Serios, prietene. Ai niște pectorali beton.

Ies pe ușă în toiul vijeliei înainte să-mi poată răspunde. Nu cred că asta înțelegea mama prin a-l omorî cu amabilitatea, dar, sincer, în clipa asta nu mă simt în stare să fiu altfel.

Îmi trag gluga hanoracului peste cap și traversez stația spre un refugiu, sărind peste o jumătate de duzină de băltoace. Sub acoperiș, șapte-opt oameni stau umăr lângă umăr, uitându-se la ceas sau recitind ziare, orice ca să evite să bage în seamă incomoda apropiere a străinilor. Mă strecor lângă un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat cu un poncho și mă uit la apa care curge de pe marginea copertinei ca o cascadă cât o foaie de hârtie.

— Ăsta e al tău? zice Bărbatul Poncho de la câțiva centimetri.

„Te rog, nu-l lăsa să vorbească cu mine, te rog, nu-l lăsa să vorbească cu mine!“

— Scuză-mă, zice el înghiontindu-mă în rucsac. Cred că ghiozdanul tău cântă.

Trag rucsacul în față și scot telefonul mobil. Tonurile melodioase din „I Just Called to Say I Love You“¹ a lui Stevie Wonder răsună între pereții micii noastre închisori de pânză și apă. Stevie doar fredonează atunci când sună

¹ „Te-am sunat doar ca să-ți spun că te iubesc“ – melodie cântată de Stevie Wonder.

Kathy, contrazicând întru totul afirmația sentimentală a versurilor.

— Ce drăguț, zice Bărbatul Poncho. Prietenul tău?

— Mama vitregă, șoptesc eu, privind fix ecranul.

Kathy a setat melodia ca să fie „tonul ei special de apel”. Aveam de gând s-o schimb în ceva mai potrivit, „Marșul Imperial” al lui Darth Vader¹, de exemplu, sau vocea aceea de robot care repetă iar și iar „Atențiune! Atențiune!”.

— Probabil că sunteți apropiate.

Cu telefonul cântător într-o mână, mă întorc spre individ.

— Poftim?

— Cântecul. Tu și mama ta vitregă sunteți apropiate?

— A, da, sigur, zic eu, punându-mi la bătaie toate resursele de sarcasm.

Nu răspund la telefon și-l îndes în rucsac.

Suntem nedezipite.

El dă din cap și zâmbește cu gura până la urechi.

— Asta-i fantastic.

Nu spun nimic. Rația mea de conversație cu un străin a fost consumată în mod oficial. Pentru tot deceniul.

— Unde mergi, scumpo? mă întreabă el.

Ei, cu asta s-a terminat.

Respir adânc, pășesc prin mini-cascadă și ies în ploaie. Continuă să toarne cu găleata, dar nu-mi pasă. Este prima ploaie de toamnă, preferata mea din an. Și, din cauza asta, sau poate a descărcării de adrenalină pe care mi-a provocat-o hotărârea luată astăzi, mă simt nesăbuită – ori sinceră, poate. Uneori e dificil să faci diferența.

Mă întorc spre Bărbatul Poncho și observ că are ochii umezi și strălucitori, dar nu de la plâns sau de la ploaie.

¹ Personaj negativ din filmul *Războiul stelelor*.

E vorba despre cu totul altceva. Pentru o fracțiune de secundă, am senzația ciudată că toți și totul în jurul nostru s-au dizolvat. Suntem doar noi doi, blestemați să ne înfruntăm unul pe celălalt printre stihiile naturii dezlănțuite din stația asta, pentru absolut totdeauna.

— Știi, strig eu ca să acopăr zgomotul ploii, rupând blestemul. Am șaisprezece ani.

Celelalte persoane de sub copertină se uită acum la noi, incapabile să mai ignore inconfortabila apropiere.

— Bine, zice el și dă afirmativ din cap, zâmbind în continuare cu ochii aceia sticloși.

Îmi dau la o parte de pe față o șuviță de păr udă learcă și strâng bine șnurul glugii.

— Chiar n-ar trebui să intri-n vorbă cu fetele. În stația de autobuz. E cam bizar, omule.

Udă până în măduva oaselor, cugetând la nebunia lumii, țopăi printre băltoace spre ușile Autogării Greyhound din Jackson. Lângă Poarta C, un bărbat scund cu pălărie de tweed îmi întinde un fluturaș.

OFERTĂ SPECIALĂ DE ZIUA MUNCII

PATRU DOLARI CINCIZECI PUIUL GENERAL TSO¹

DE CE SĂ PLĂTEȘTI MAI MULT? HAI LA NOI!

SUNTEM FAIMOȘI.

Fluturașul e o piesă de domino, prima, cea care dă brânci unui șir de amintiri: un răvaș gol dintr-o prăjiturică răscolește amintirea obiceiurilor de Ziua Muncii², amintirea lui Elvis, amintirea focurilor de artificii, amintirea felului

¹ Fel de mâncare chinezească.

² Sărbătoare legală americană celebrată în prima zi de luni din septembrie.

în care obișnuiau să se petreacă lucrurile, răscolește, răscolește...

De la o mie cinci sute de kilometri distanță, simt că mama are nevoie de mine. Țsta e un lucru pe care-l știu sigur și îl știu mai bine, mai puternic, mai din plin decât am știut vreodată ceva.

Patru zile până la Ziua Muncii.

Nouăzeci și șase de ore.

Nu se poate să întârzii.

JACKSON, MISSISSIPPI

(1524 de kilometri de mers)

Capitolul 1

Un lucru nu e un lucru până când nu-l rostești cu voce tare	7
--	---

Capitolul 2

Inconfortabila apropiere a străinilor	8
---	---

Capitolul 3

În Greyhound, spre nord	18
-----------------------------------	----

Capitolul 4

Abilify	28
-------------------	----

Capitolul 5

Scrisoarea a șasea	33
------------------------------	----

YALOBUSHA COUNTY, MISSISSIPPI

(1316 kilometri de mers)

Capitolul 6

Uneori ai nevoie de ceva	43
------------------------------------	----

Capitolul 7

Începutul unei metamorfoze	52
--------------------------------------	----

Capitolul 8

Evocare	60
-------------------	----

Capitolul 9

Sfârșitul unei metamorfoze	65
--------------------------------------	----

Capitolul 10	
Inventar	74

Capitolul 11

Hienă contra gazelă	79
-------------------------------	----

NASHVILLE, TENNESSEE

(847 de kilometri de mers)

Capitolul 12

Anomalii	89
--------------------	----

Capitolul 13

Totul sună mai bine pe vinil	96
--	----

INDEPENDENCE, KENTUCKY

(447 de kilometri de mers)

Capitolul 14

Trăsnăi gramaticale	109
-------------------------------	-----

Capitolul 15

Atitudine sfidătoare	115
--------------------------------	-----

Capitolul 16

Iepurele alb	119
------------------------	-----

Capitolul 17

Gânduri cu focuri de artificii	127
--	-----

Capitolul 18

Caleb	133
-----------------	-----

Capitolul 19

Talismane de dezamăgirii	143
------------------------------------	-----

Capitolul 20

Fugi, fugi, fugi	152
----------------------------	-----

Capitolul 21

Revelații pe acoperiș 156

Capitolul 22

Stăpâna Curajului 166

Capitolul 23

Numeroasele perfecțiuni
ale lui Beck Van Buren 178

Capitolul 24

Cum se întâlnesc drumurile 191

Capitolul 25

Singura noastră culoare 196

CINCINNATI, OHIO (401 kilometri de mers)

Capitolul 26

Nu uita de întâlnireski 205

Capitolul 27

Numeroasele imperfecțiuni
ale lui Beck Van Buren 212

Capitolul 28

Parcul Devou 219

Capitolul 29

Apatie arhitecturală 231

Capitolul 30

Luni Kung Pao 236

Capitolul 31

Rămas-bunuri lichide 242

Capitolul 32

Pe ultima sută de metri 252

Capitolul 33

Jeleuri de piersică 261

Capitolul 34

Ashland Inn 269

Capitolul 35

Aleea Miroșului 280

Capitolul 36

Știrea zilei 291

CLEVELAND, OHIO

(1524 de kilometri distanță
față de Ținutul Țânțarilor)

Capitolul 37

Mai bine pentru ea 299

Capitolul 38

Izbăvirea omulețului din linii 304

Capitolul 39

Sunrise Mountain 311

Capitolul 40

Drumul înapoi 316

Capitolul 41

În spatele cortinei 322

Capitolul 42

Noi începuturi 328